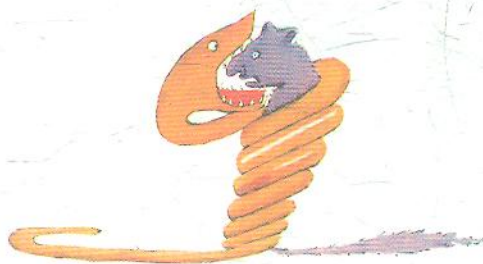

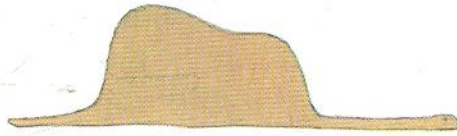
Розділ перший

К оли мені було шість років, у книжці про незаймані ліси — називалась вона «Правдиві історії» — я побачив чудову картинку. Там був удав, який ковтав якогось хижака. От копія того малюнка:

У книзі писали: «Удави не жують свою здобич, а ковтають цілою. Потім вони не можуть поворухнутися і сплять аж шість місяців, поки не перетравлять їжу».

Я багато думав над повним пригод життям у джунглях і вирішив намалювати кольоровим олівцем свою першу картину. Мій малюнок № 1. От він:

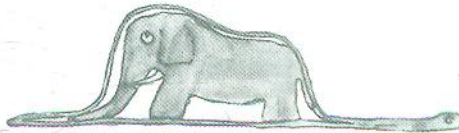

Я показав свій шедевр дорослим і спитав, чи він їх не лякає.

«Чого б це когось лякав капелюх?» — відповіли вони.

Але на моєму малюнку не було капелюха. Там був удав, який перетравлював слона. Тоді я намалював удава зсередини, так, щоб дорослі могли зрозуміти. Їм завжди все треба пояснювати. От мій малюнок № 2:

Дорослі порадили мені не малювати більше

удавів ані зовні, ані зсередини, а натомість зосередитися на географії, історії, математиці й правописі. Так у шість років я відмовився від блискучої кар'єри художника. Зазнавши невдачі з малюнками № 1 і № 2, я зневірився в собі. Дорослі ніколи нічого не розуміють самотужки, а дітей дуже втомлює весь час їм усе пояснювати.

Отже, мені довелося обрати іншу професію, і я навчився керувати літаком. Я облетів майже весь світ. І географія, мушу визнати, дійсно стала мені в пригоді, адже я з першого погляду міг відрізнити Китай від Аризони. Це дуже корисно, якщо зіб'єшся з курсу вночі.

Упродовж свого життя я мав справи з чималою кількістю серйозних людей. Я довго жив серед дорослих. Я бачив їх зовсім близько. Однак моя думка про них не надто поліпшилася.

Коли мені здавалося, що я зустрів когось тямущого, я випробовував його своїм малюнком № 1 — я завжди мав його при собі. Мені хотілося з'ясувати, чи справді цей дорослий усе розуміє. Але відповідь завжди була та сама:

— Це капелюх.

І я вже не розмовляв з ним ані про удавів, ані про незаймані ліси, ані про зорі. Я говорив з ним мовою дорослих: про бридж, про гольф, про політику та краватки. І дорослі дуже тішилися тим, що зустріли таку розумну людину.

Розділ другий

Так я жив самотнім життям, без змоги поговорити з ким-небудь відверто, аж до аварії посеред Сахари шість років тому. Щось зламалося у двигуні. А оскільки зі мною не було ані механіка, ані пасажирів, довелося взятися за ремонт самотужки, хоч він і був дуже складний. Іншого вибору не було. Запасу води в мене лишалося ледве на тиждень.

Отож першої ночі я заснув на піску за тисячі миль від будь-яких людських поселень. Я почувався не менш самотнім, ніж бідолаха на плоту, чий корабель потонув посеред океану. Тож уявіть мое здивування, коли на світанку мене розбудив чийсь тонесенький голосок:

— Будь ласка... намалюй мені баранця!

— Га?

— Намалюй мені баранця...

Я схопився, наче вжалений. Ретельно протер очі. Пильно роззирнувся довкола і побачив дивного малюка, який серйозно мене оглядав. От його портрет — найкращий з-поміж тих, що я згодом зробив. Авжеж на малюнку він зовсім не такий